"Πακ-Μαν" (περ. Πλανόδιον τχ. 44, Ιούνιος 2008)

Πακ-Μαν-(περ. Πλανόδιον τχ. 44, Ιούνιος 2008)

Πακ-Μαν

Το μεγάλο κόκκινο στόμα ανοιγόκλεινε αδιάκοπα με σταθερό ρυθμό, ανεξάρτητα από το αν υπήρχε κάτι μπροστά του ή όχι. Το προφίλ του ήταν αιχμηρό, δημιουργώντας σχεδόν ορθή γωνία στο άνοιγμα του στόματος, παρ' όλο που το υπόλοιπο σχήμα ήταν τέλειος κύκλος. Σε κάθε άνοιγμα, σε κάθε κίνηση επαναλαμβανόταν ο ίδιος πανομοιότυπος ήχος, που όμως, όσο πέρναγε η ώρα, έμοιαζε απειλητικότερος, όλο και πιο εφιαλτικός. Σώμα και κεφάλι ταυτίζονταν. Τελικά ήταν ασχεδίαστος, δεν είχε σχήμα, ήταν ά-σχημος. Αυτό τον έκανε ακόμα πιο απειλητικό. Οι κινήσεις του ήταν μονοκόμματες, ωστόσο γλιστρούσε με ταχύτητα στους κλειστοφοβικούς διαδρόμους, έστριβε με ευελιξία στις γωνίες κινώντας γρήγορα το άκαμπτο προφίλ του, απέφευγε με αποτελεσματικό τρόπο όλα τα εμπόδια που παρουσιάζονταν μπροστά του και το μόνο του μέλημα έμοιαζε να είναι ο μονότονος εκνευριστικός ήχος από το ανοιγόκλειμα του κόκκινου καταπιόνα του, που βιαζόταν να καταπιεί όλα τα εμπόδια, να φάει, να γεμίσει, να νικήσει. Το γκριζογάλανο φως των διαδρόμων αναδείκνυε το κόκκινο πλακάτο στόμα χωρίς οίκτο και σκιά.

Ο Μίλτος έτρεχε ασταμάτητα, η ανάσα του πνιγόταν, κι όταν κάποιες στιγμές νόμιζε πως προλαβαίνει να ρίξει μια κλεφτή ματιά προς τα πίσω, το πλήρωνε πολύ ακριβά, καθώς άκουγε το μεγάλο στόμα να κροταλίζει όλο και πιο κοντά του. Αντίθετα εκείνος δεν έκανε τόσο θόρυβο, δεν έκανε σχεδόν καθόλου θόρυβο, κι αυτό τον μούδιαζε βουβά, ένας μουλωχτός φόβος ανυπαρξίας απλωνόταν μέσα του σαν πάχνη. Πάνω στο άγχος και την τρομάρα του, αδυνατούσε να αποφύγει τα εμπόδια που ήταν στημένα στους στενούς διαδρόμους, έπεφτε πάνω τους, έχανε πόντους, έτρεχε αδιάκοπα, προσπαθούσε, ιδροκόπαγε κι όμως όλο έχανε πόντους, η απόσταση μεταξύ τους μειωνόταν. Το κόκκινο στόμα ανοιγοκλείνοντας ερχόταν όλο και πιο κοντά.

Σαματάς από πεσμένα τσεντζερέδια, ο ακόλαστος γάτος του γείτονα που πάντα τέτοια ώρα μαζευόταν γεμάτος ουλές, αίματα και περηφάνια, ή το τελευταίο εμπόδιο που αστοχώντας έπεσε πάνω του και τσακίστηκε; Θόρυβος εκκωφαντικός. Ο Μίλτος πετάχτηκε πάνω με γουρλωμένα μάτια, φωνάζοντας «Τι; τι; τι;» Με βίαιες κινήσεις έβγαλε τις ωτοασπίδες σιλικόνης που είχε όπως κάθε βράδυ στουμπώσει στ' αυτιά του. Η ανάσα του τρελλή τρικυμία βουρκιασμένης λίμνης. Ήπιε με βιαστικές γουλιές από ένα ξεχασμένο κουτάκι κόκα-κόλα που βρέθηκε πάνω στο κομοδίνο του, «μπλιάχ, αυτό το κάτουρο από πότε είναι εδώ πάνω;». Κοίταξε γύρω του ξένος να αναγνωρίσει το χώρο. Το δωμάτιό του πάντα είχε βαριά μυρωδιά, σήμερα όμως βρωμούσε κυριολεκτικά. Δεν το αέριζε ποτέ, φοβόταν πως ανοίγοντας το παράθυρο θα εξατμίζονταν οι μικρές προσωπικές του δυσοσμίες, και αν τις έχανε, θα έχανε για πάντα και πολύ σημαντικές πληροφορίες του εαυτού του, της ύπαρξής του. Και την εξώπορτα την ανοιγόκλεινε με απ-

ίστευτη ταχύτητα, σαν να ‘θελε να προλάβει το ξεμπουκάρισμα κάποιου ατίθασου, γρήγορου και μάλλον άγριου ζώου, που καιροφυλακτούσε άγρυπνο από πίσω. Ένιωθε μεγάλη απειλή. Ήταν πολύ στενά συνδεδεμένος με τον εαυτό του και κυρίως με τα περί αυτόν, και είχε δομήσει ένα σύστημα γύρω και επάνω στο σώμα του, που δεν χωρούσε κανέναν άλλο. Άλλωστε ήταν πολύ απορροφημένος απ’ όλα αυτά, και δεν υπήρχε λόγος, πίστευε. Δεν χρειαζόταν αυτός, κανέναν. Τέλος πάντων η ξεθυμασμένη κόκα-κόλα και η μπόχα έκαναν το θαύμα τους, ο Μίλτος συνήλθε «Τι στο διάολο, τώρα με κυνηγάει και στον ύπνο μου». Παραμέρισε το κιτρινισμένο πάπλωμα το γεμάτο δαντέλες από παλιούς και πρόσφατους ιδρώτες και μια έντονη μυρουδιά ξινίλας αναδύθηκε στον αέρα. «Κάπως πρέπει να το λύσω αυτό». Μπήκε ξυπόλυτος στο μπάνιο, κι αφού κοιτάχτηκε για ώρα στον καθρέφτη με ύφος σοβαρό κι αποφασισμένο, σχεδόν ηρωικό δηλαδή, μπήκε στην μπανιέρα κι άνοιξε στο τέρμα τη βρύση. Είχε πάνω από τρεις βδομάδες να υποβάλλει τον εαυτό του σε κάτι τέτοιο, μπορεί και τέσσερις δε μέτραγε, ήξερε λοιπόν πως σήμερα δεν ήταν εύκολο να το αποφύγει πάλι. Άλλωστε ένα τέτοιο τελετουργικό δεν συνέβαινε χωρίς συγκεκριμένο λόγο και οπωσδήποτε όχι χωρίς κάποια επικείμενη θυσία. Είχε τους λόγους του ο Μίλτος κι ας μην του είχαν φανερωθεί ακόμα απολύτως.

Σπάνια αγόραζε ρούχα, συνήθως δεν είχε χρήματα και ούτως ή άλλως ποτέ δεν είχε διάθεση για ψώνια, έτσι βολευόταν με τα ελάχιστα, βρήκε λοιπόν στο ντουλάπι το τελευταίο καθαρό του φούτερ, ένα παμπάλαιο μοβ μακό. Το φόρεσε μαζί με το αμφίβολης καθαρότητας μπλου τζιν του, αλλά ένα τζιν πάντα δικαιούται περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο ρούχο να είναι βρώμικο, για να μην πούμε ότι αυτό σχεδόν επιβάλλεται, λίγη βρωμιά είναι στιλ, ή τουλάχιστον ήταν για κάμποσες δεκαετίες.

Φρέσκος, καθαρός και πεινασμένος έσκασε μύτη κατά τις πέντε το απόγευμα. Σήμερα σκεφτόταν να την περάσει διαφορετικά τη μέρα του. Θα πήγαινε πρώτα να φάει κάτι, ύστερα θα περνούσε να τσακωθεί με το νοικάρη για την καθυστέρηση του ενοικίου «τι θα γίνει κύριος, πώς θα ζήσουμε κι εμείς, τι έχουμε να περιμένουμε δηλαδή, ρε συ φίλε απ’ αυτό το νοίκι ζω δεν το καταλαβαίνεις, εσύ έχεις τη δουλίτσα σου, τη γυναικούλα σου, τα παιδάκια σου, τους φίλους σου, εγώ τι έχω;» Όσο έτρωγε σχεδίαζε τα λόγια που θα του ‘λεγε, κι όσο τα σχεδίαζε στο μυαλό του τόσο η διάθεσή του βάραινε χωρίς να καταλαβαίνει. Έλυσε το θέμα του ενοικίου βιαστικά, παράγγειλε δεύτερο χάμπουργκερ και συνέχισε να καταστρώνει σχέδια για το υπόλοιπο της μέρας του, θα μπορούσε να πάει σινεμά ή κάτι τέτοιο, βέβαια αυτά τα πράγματα καλό είναι να τα κάνει κανείς με παρέα, αλλά τέλος πάντων όπως μπορεί πορεύεται ο καθένας, διότι για παρέα ούτε συζήτηση, πού να τη βρει, πάει καιρός που είχε ξεκόψει από τον τελευταίο, ένα ξέμπαρκο ναυτικό, που αποκαλούσε φίλο, έτσι για να λέει κι αυτός, να μην υστερεί.

Πάντως σήμερα ήταν αποφασισμένος –όπως κάθε μέρα άλλωστε- δεν θα πέρναγε από το μαγαζί του κουλοχέρη. Σήμερα έβαζε στοίχημα με τον εαυτό του, ότι θα το τηρούσε. Τέρμα δεν θα πήγαινε, ούτε για λίγο, ούτε για βόλτα, ούτε για να δει τους άλλους κολλημένους στα μηχανάκια, αφού με κανέναν δεν μιλούσε, με το που έμπαινε χανόταν ταξίδευε μακριά, σ’ άλλο πλανήτη, ξεχνιόταν ολότελα, ξεχνούσε να φάει, να πιει, να σταματήσει, ξεχνούσε και τον εαυτό του ακόμα, και ήταν πολύ ανακουφιστικό αυτό, αλλά όχι, σήμερα δεν θα περνούσε ούτε απ’ έξω. Άλλωστε ο λόγος δεν ήταν μονάχα η αυτοπειθαρχία, αλλά και τα οικονομικά του που πήγαιναν απ’ το κακό στο χειρότερο. Και τα λεφτά που χάλαγε τόσες ώρες κλεισμένος εκεί μέσα, κάθε μέρα ανελλιπώς ήταν πολλά, πάρα πολλά. Είχε αρχίσει να χρωστάει δεξιά κι αριστερά και δεν είχε από πουθενά αλλού να περιμένει λεφτά εκτός απ’ αυτό το ρημάδι το δυαράκι που του άφησε η μάνα του. Κάτι έπρεπε να κάνει. Για δουλειά ούτε λόγος. Είχε κολλήσει πολύ άσχημα. Το μυαλό του μονίμως θολωμένο τίγκα απ’ τον καπνό των θαμώνων, αυτός δεν κάπνιζε ήταν της υγιεινής, μπαφιασμένο μετά από τόσες ώρες σκληρής μάχης με τον θορυβώδη του αντίπαλο. Και σχεδόν πάντα στο τέλος να χάνει. Ήταν αδύνατο να σκεφτεί καθαρά.

Τριγύρναγε άσκοπα στους δρόμους μέχρι που σκοτείνιασε, άρχισε να κρυώνει. Η ψυχή του έτρεμε στριμωγμένη. Μόνο για λίγο, σκέφτηκε, να, μόνο για ένα παιχνίδι. Θα νικήσω και θα φύγω. Αμέσως θα φύγω, κι έτριβε μέχρι πόνου τα δάχτυλα στις νωπές του χούφτες.

Πήρε το δρόμο κατά κει. Έπεσε πάνω σ’ ένα νεαρό με φαρδύ τζιν και κόκκινο μαλλί κοκόρου «όπα ρε», δεν απάντησε, δεν άκουσε. Περπατούσε με τα μάτια στυλωμένα στο κενό ακολουθούσε όραμα. Μπήκε στο ψιλικατζίδικο μια γωνία πριν το μαγαζί, έβαλε κέρμα στο τηλέφωνο, τύλιξε με το αριστερό του χέρι χωνί το ακουστικό,

«Καλησπέρα, είσθε ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού; Λοιπόν ακούστε προσεκτικά, εδώ και ενάμισι χρόνο περίπου έρχεται εκεί ο αδελφός μου κάθε μέρα, κάθε μέρα έρχεται και κάνει κατάθεση κανονική εκεί μέσα, τρώει όλες τις ώρες του στα μηχανάκια σας, στα πακμανάκια σας, έχει κολλήσει πολύ άσχημα κι

ούτε που σκέφτεται για δουλειά ή για οτιδήποτε άλλο, είναι αδύναμος χαρακτήρας, όλο λέει κι όλο αθετεί το λόγο του, όλο μας υπόσχεται και τίποτα, μας έχει αφανίσει και οικονομικά, κοντεύει ν' αποβλακωθεί. Τι σε νοιάζει εσένα; Πρόσεξε καλά φίλε, μη μου λες δεν είναι δικιά σου δουλειά, είναι και παραείναι και θα γίνει ακόμα περισσότερο αν δεν κάνεις ότι θα σου πω. Μη τον αφήσεις να ξαναπαίξει, διώχ' τον, μόλις τον δεις τώρα σε λίγο νομίζω θα σου 'ρθει, τον είδα εγώ, κατάλαβα κι ας είπε άλλα, ντύθηκε στολίσθηκε για 'κει αριβάρει, το καλό που σου θέλω μην του επιτρέψεις να ξαναπατήσει εκεί μέσα, μόνο αυτόν έχω εγώ στο κόσμο, δεν έχω άλλον και τον χάνω. Και πρόσεξε, εγώ το ξέρω πολύ καλά πως το μαγαζάκι σου λειτουργεί χωρίς άδεια. Πρόσεξε να μην το μάθουν κι άλλοι!

Και κάτι ακόμα για να τον αναγνωρίσεις, μπλου τζίν φοράει και φούτερ μοβ μακό.»

Πακ-Μαν-(περ. Πλανόδιον τχ. 44, Ιούνιος 2008)